

[Aksel Pedersen.]

udvikling i landsbyerne ikke forhindres af zonenloven og anden planlægningslovgivning?»

(Spm. nr. 232).

Begrundelse.

Lov om by- og landzoner skal sikre en fornuftig planlægning af byggeriet, og den skal hindre, at det åbne land ødelægges af almindelige bebyggelser og sommerhusbyer.

Lovens administration har imidlertid i praksis medført en ikke ringe kritik i befolkningen, en kritik, som venstre kan tilslutte sig på flere punkter. Det er vor opfattelse, at en restriktiv administration af zonenloven har været med til at fratage landsbyerne naturlige udviklingsmuligheder. Når man hindrer modernisering af det lokale erhvervsliv og forbyder nye boliger, skaber man døende småbyer. Man må ikke glemme, at landsbyerne ikke kan undværes i det danske samfund, dels på grund af deres tilknytning til og betjening af landbefolkningen, dels på grund af de særlige muligheder landsbyerne giver for fællesskab.

Det er derfor venstres opfattelse, at der enten gennem en smidig administration af by- og landzonenloven eller gennem administrationen af den nye planlægningslovgivning (kommuneplanlov og lands- og regionplanlovgivning) må sikres en fremtid for vore landsbyer.

Af *Steen Folke* (VS) til socialministeren (20/1 77):

»Finder ministeren det acceptabelt, at Københavns socialborgmester har truet aktionerende forældre med fratagelse af deres børns institutionsplads og stillet krav om, at de opgiver betalingsboykot, hvis de ønsker børnene midlertidigt passet i en nødinstitution?»

(Spm. nr. 233).

Begrundelse.

Københavns kommune har som bekendt lukket visse daginstitutioner og i stedet oprettet nødinstitutioner, hvor børn fra forskellige lukkede institutioner bliver bragt sammen og passet af fremmede pædagoger. Dette er i sig selv en ganske uforvarlig måde at søge at løse problemerne på.

Men helt uanset dette forekommer det uanstændigt, at socialborgmester Pelle Jarmer har stillet som betingelse, at forældre skulle ophøre

med betalingsboykot for at få deres børn passet i en nødinstitution.

Ydermere har Pelle Jarmer – ifølge Information for den 12. januar 1977 – truet forældre, som var mødt frem i deres sædvanlige, nu lukkede institution, som skulle omdannes til en nødinstitution. Pelle Jarmer har angiveligt sagt noget i retning af, at forældrene ikke skulle være sikre på deres børns institutionsplads efter konflikten, hvis ikke de forlod institutionen inden et bestemt tidspunkt.

Hvis dette er korrekt, er der tale om et usædvanligt groft tilfælde af magtfordrejning. Københavns socialborgmester bruger tydeligvis børnene i sin kamp mod forældre og pædagoger i stedet for at søge at løse problemerne, som skyldes underbemanding og underbetaling i institutionerne.

Dette spørgsmål er identisk med et spørgsmål indleveret den 12. januar 1977. Socialministeren kunne ikke afse tid til at besvare spørgsmålet, og indenrigsministeren gav på hendes vegne et svar, der var fuldkommen indholdsløst. Derfor stilles spørgsmålet på ny.

Af *Jørgen Jensen* (DKP) til handelsministeren (20/1 77):

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre, at monopoltilsynet eller andre kontrollerende myndigheder kan behandle og anmelde lovbrud, inden de forældes?»

(Spm. nr. 234).

Begrundelse.

I januar udsendte monopoltilsynet en redegørelse om Margarine-Selskabets rabatter m. v. i årene 1972–1974. Margarine-Selskabets samlede rabat- og bonusydelse, annoncetilskud m. v. var i tre år 1972–1974 på 78,8 millioner kr. Monopoltilsynet konkluderede, at Margarine-Selskabet må antages at have pådraget sig strafansvar, men at ansvaret er forældet.

Af *Freddy Madsen* (DKP) til undervisningsministeren (20/1 77):

»Hvordan agter ministeren at løse problemerne med vikardækning til de pædagoger, der underviser pædagogstuderende i praktik under de obligatoriske konferencetimer, og hvornår vil de studerende få endelig besked om denne løsning?»

(Spm. nr. 235).